BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an XI, nr. 56 - 57, mar. – apr. , 2002; 14 pag.

Raportul lui Năstase şi scrisoare lui David Osborne

Ştiu cine este domnul Năstase.

Când a fost numit prim ministru m-am auto-amăgit zicându-mi că după traversarea deşertului şi experienţele nefericite ale trecutului şi trecuţilor, va înţelege că aşa nu se mai poate.

Nu ştiu însă cine-i David Osborne.

Aş putea să aflu - dar, pentru azi - îmi este suficientă scrisoare lui pe care, însă, ar fi trebuit să o citească cei care ne conduc şi ne-au condus. Unii dintre ei sunt din nefericire analfabeţi reali alţii doar funcţionali - ceea ce, la urma urmei înseamnă acelaşi lucru.

Şi ca să nu fim acuzaţi de vorbe fără acoperire iată ce susţine David Osborne:

- problemele noastre se află în stabilirea priorităţilor şi în eliminarea indisciplinei iar prioritatea priorităţilor este RECONSTRUIREA ECONOMICĂ a ţării nu cea existentă în 1989 ci o economie capitalistă, concurenţială, competentă şi cu bun simţ. (Ceea ce, adăugăm noi, nu înseamnă că susţinem că aceasta ar fi modelul ideal al economiei - dar, toate celelalte sunt nocive, insuficiente şi costisitoare.)

- să facem O REFORMĂ şi nu o cârpeală ca cele ce se fac începând din 1990;

- să învăţăm să spunem NU prietenilor noştri - oricare ar fi aceşti şi cu orice daruri ar fi venit de-a lungul traversării pustiei - şi

- pentru ca toate acestea să se împlinească singura cale de a recâştiga urechile şi mai ales cooperarea oamenilor care ne-au votat şi treptat încrederea lor - este cea a ACŢIUNILOR.

Un mare conducător - susţinea Napoleon, trebuie să fie un bun negustor de ILUZII. Lucru cu totul insuficient azi: iluziile nu ţin de foame.

Pentru a şti ceea ce doreşte electoratul pe care, orice Guvern, îl va întâlni peste 4 ani - sau, uneori mai devreme, nu este indicat să pui căluş presei, să-ţi astupi ochii şi să surzeşti brusc.

Numai aşa vei afla că electoratul nu doreşte un guvern care nu reduce deficitul bugetare; care împrumută bani (s-au depăşit de mult miliardele împrumutate de Ceauşescu); care nu creează o creştere economică reală - ci una pe stoc (o aberaţie, o risipă şi o batjocură la adresa oamenilor sărmani de la care se iau bani pentru a susţine atari aberaţii) nu se poate afirma că există o creştere economică concomitent cu scăderea productivităţii: cine spune aşa ceva minte - iar minciuna are picioare scurte.

Electoratul - ăştia-s cei ce plătesc toate oalele sparte de diverşi *cozmânci, hrebenciuci, răzvani* sau alţi spâni - mai doreşte ca odraslele lor să aibă parte de un învăţământ care sa nu-i ducă direct în şomaj la terminarea şcolii; o poliţie care să nu sclipească prin numărul generalilor şi strălucirea vilelor ci prin scăderea criminalităţii (real, nu doar în rapoarte); un serviciu medical care să se mulţumească cu cei 15 la sută ce se ia din salariul celor mulţi şi să nu mai întindă mâna şi spre sărmani şi spre bogaţi cu aceeaşi lăcomie.

Mai doresc viitorii alegători o protecţie reală a mediului fără ca la fiecare două zile să aflăm că s-a aruncat creuzot în Jiu, cianură în Olt, mercur în Mureş şi că se scufundă casele la Ocnele Mari.

Cer, tot ei, să fie ajutaţi să reuşească pentru că nu există ţară bogată şi ferice cu oameni săraci şi disperaţi.

În concluzie, dorim un guvern mai eficient, cu miniştri mai puţini la număr dar mai bogaţi la minte pentru că de 12 ani aşteptăm o guvernare efectivă.

Aşadar domnule prim ministru - David Osborne vă sfătuieşte să începeţi prin curăţarea casei: dacă vrem o politică nouă să adunăm în jurul nostru sfetnici noi; să

(continuare în pag. 12)

peseme

Articolele numărului 56 - 57 / 2002:

- **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**
- **După 12 ani! (G. UR.): pag. 5;**
- **Goana după fuziuni, absorbţii şi alte aberaţii (Paul Spiru MICHAIL): pag. 4, 12;**
- **Democraţia prin intermediari (Neo-Observator Cultural: pag. 6, 14.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mișcării Legionare.
X. Legile cuibului.

(urmare din nr. 54-55 / 2001)

Iată adevărata semnificaţie a educaţiei legionare: să producă o schimbare profundă, o reînnoire în spirit prin formarea unei noi mentalităţi. Nu este vorba de o mentalitate politică, ci de o mentalitate civică şi fundamental umană.

„Cum poţi deveni un altul? Eşti aşa cum eşti şi asta-i totul" – iată argumentul acelora care nu se sinchisesc să modifice o stare de fapt. „Eşti aşa cum eşti – răspunde Legiunea – pentru că te mulţumeşti să laşi pe individ aşa cum este; pentru că n-ai încercat niciodată să sondezi adâncurile sufletului său şi să vezi dacă există ceva de modificat. În viaţa socială şi politică s-a rămas tot timpul la suprafaţă, în ceea ce priveşte persoana omenească. S-a considerat ca suficientă punerea în aplicare a unei campanii educative sau de îndoctrinare partinică. I s-au inoculat omului noţiuni negative şi dăunătoare, pentru a putea să-l domine mai uşor, să-l dirijeze. Cele câteva virtuţi cardinale care au încolţit uneori în sufletul unor oameni n-au fost niciodată consecinţa educaţiei primite în sânul partidelor. Aceasta a fost mai curând opera Bisericii sau a voinţei personale a individului.

Dacă nu reuşim să schimbăm omul, adică să-l ridicăm pe un alt plan al vieţii spirituale, orice „educaţie" pe care i-o vom face nu va servi decât să-i mărească pretenţiile, exigenţele şi greşelile. Societatea alcătuită din indivizi „educaţi" în acest fel, nu va modifica nimic, nu va câştiga nimic în plus. Ea nu va naştere decât la oameni mai aspri în revendicările lor, mai puţin apţi de a se înţelege între ei. Fără mulţumire sufletească şi fără o reîntoarcere la anumite virtuţi uitate, orice educaţie a maselor nu va fi decât o farsă, pulbere aruncată în ochii opiniei publice.

Mişcarea Legionară spune: „Trebuie să devii un altul", să te schimbi, să te transformi în interior. Nu este problema unei simple ecuaţii didactice, indispensabilă fără îndoială, dar ineficientă, fără autoritatea morală a individului asupra lui însuşi, ceea ce face să intervină, în problemă, noţiuni importante şi foarte adesea neglijate: înţelegerea, conştiinţa, voinţa, efortul permanent. Deci acest „altul" nu este prelungire a vechiului „eu" puţin mai cultivat. Este un „eu" nou, regenerat în întregime, debarasat de vechile tare şi tendinţe.

Trebuie să devii un „erou". Acesta este termenul ales de Corneliu Codreanu pentru a determina masele să înţeleagă gradul superior pe care trebuie să-l atingă. Nu este un erou numai acela care moare cu arma în mână pentru a-şi apăra Patria, dar şi acela al cărui efort permanent şi forţă de sacrificiu devin un exemplu. Pentru a deveni un altul, trebuie să te străduieşti mult, să te sacrifici, să lupţi cu tine însuţi, deci să iei o atitudine de erou. Eroismul este trăsătura caracteristică a aceluia care vrea să se transforme în profunzime.

Sub care auspicii se pot împlini aceste bravuri? Pentru legionar există numai intimitatea comunitară a cuibului. În cuib, el întâlneşte o şcoală permanentă pentru educarea sa eroică şi atmosfera indispensabilă marilor convertiri. El beneficiază de susţinerea morală şi de exemplu camarazilor săi. Astfel, cuibul este leagănul luptătorului legionar şi al acelui nou.

5. **LEGEA AJUTORULUI RECIPROC:** „Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l părăsi". În indiferenţa principiilor burgheze, s-a luat obiceiul de a considera nenorocirile altora ca pe nişte probleme care nu interesează decât persoanele în cauză. Sub influenţa sindicalismului a luat naştere o anumită solidaritate profesională, dar relaţiile „interumane" nu s-au schimbat în aceeaşi măsură. Datorită rivalităţilor politice, a deosebirilor sociale, prăpastia reiaţiilor între grupe h-a făcut decât să se adâncească.

În mijlocul societăţii moderne, individul se simte din ce în ce mai izolat, neglijat, neînţeles. Egoismele cele mai feroce răvăşesc sufletele, ridică bariere între oameni. Marea solidaritatea naţională nu este decât o simplă educaţie cetăţenească când sună chemarea la arme, în timp ce caritatea rămâne un accident care pluteşte care pluteşte la suprafaţă printre stânci graţie bunătăţii naturale a unora şi efortului permanent al bisericilor.

Dar caritatea şi ajutorul reciproc nu constau în a face un dar material unei fiinţe lipsite. Individul, ca fiinţă umană, este infinit mai mult decât acesta, chiar şi în decăderea cea mai completă. Pe lângă ajutorul material, el are nevoie de un ajutor de o altă natură. Are nevoie de o prezenţă binevoitoare şi caldă, care îl sprijină, care îl încurajează, care îl ajută să depăşească greutăţile fără să-i reproşeze vreodată binele făcut...

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

Efemeride

(I) INTRODUCERE LA TEMA FISCALITĂŢII

Poppey marinarul, transformat în Robin Hood se întâlneşte cu perceptorul vremii care urma să adune impozitele şi care-i înşiră ce trebuie să plătească fiecare: taxă pe cabaret, taxă pe carpet, impozitul ascuns şi impozit pe impozit... Pe perceptor nu-l chema Tănăsescu!

Ori de câte ori prelevările obligatorii – altfel spus impozitele, sunt excesive ele devin un obstacol pentru crearea de valoare adăugată şi noi locuri de muncă: plătitorii au două ieşiri din impas: munca la negru sau/şi evaziunea fiscală. În această situaţie statul îşi măreşte numărul poliţiştilor – şi pentru că atari funcţii sunt foarte căutate de clientela partidelor politice, se trece la crearea mai multor instituţii implicate în lupta cu duşmanii trezoreriei naţionale. Şi uite aşa apar gărzile financiare, AVABURILE, poliţiile economice, inspectoratul ministerului de finanţe, controlul primului ministru şi fireşte organe de control pentru supravegherea celor mai sus amintiţi – în vârful lor situându-se, în ultima vreme chiar SRI?

În afara acestor reacţii – să le zicem, penalizante – există şi o reacţie nesancţionabilă: reducerea consumului şi investiţiilor la care se adaugă o serie de efecte secundare: întreprinderile tind să înlocuiască oamenii cu maşini, muncitorii calificaţi cu necalificaţi şi astfel creşterea şomajului provocând între altele dezagregarea legăturilor sociale şi civice.

Dar efectul cel mai nociv este intrarea în cercul vicios al unui stat care nu-şi poate acoperi cheltuielile pentru că ele depăşesc limitele unei corecte impozitări; pentru că nu poate acoperi cheltuielile majorează impozitele; majorarea impozitelor îi determină pe cei impozitaţi să se apere – de aici reducerea locurilor de muncă; înlocuirea oamenilor cu maşini; angajarea de muncitori plătiţi sub salariu minim şi fără carte de muncă; absenţa cărţii de muncă înseamnă condamnarea angajatului la absenţa oricărei protecţii sociale – îngrijire medicală, plata şomajului, plata drepturilor de pensie etc. şi la toate acestea se adaugă corupţia!

Întrebarea pe care şi-au pus-o mulţi dintre cei care ar dori să sfarme acest cerc vicios fenomenal nefiind o caracteristică a României – este cum să reuşim.

Sigur fiecare se gândeşte la una din următoarele soluţii:

a. să diminuezi veniturile – altfel spus să reduci impozitele, mai ales cele care afectează salariile mici;

b. să reduci cheltuielile;.

c. Să le faci pe amândouă!

Dar cum poate rezolva o ţară atari probleme când tolerează întreprinderi care pierd ZILNIC UN MILION DE DOLARI? Precum faimosul SIDEX.

Cum se poate reduce cheltuielile când sunt tolerate instituţii precum senatul, de pildă care are mulţi senatori decât Statele Unite ale Americii (la o populaţie de peste 10 ori mai mare de cât România)?

De la cine să iei şi cui să dai dacă TOATE IAS-urile merg în pierdere, pierderi care sunt acoperite tot din bugetul ţării – adică din „impozitele pe cabaret, ascunse şi impozite la impozite?"

„Sperând dar o bună organizare înăuntru – scria Eminescu acum o sută şi ceva de ani – nu trebuie să pierdem din vedere că legile cele mai bune nu pot da decât rezultate rele în mâini deprinse a le vicia şi că mai mult decât cele mai bune legi, o economie înţeleaptă şi o administraţie onestă pot ajuta la înălţarea claselor muncitoare şi la ocrotirea lor".

Dar cum poate fi socotită înţeleaptă o economie care plăteşte regiei tutunului sume exorbitante despre care tot Eminescu scrie următoarele:

„Desigur tot mecanismul sutelor şi parasutelor de funcţionari, apoi toţi cei ce trăiesc din milioanele pe care le produce această dare nu PRODUC ei înşişi nici un fir de tutun, nu adaugă o centimă la valoarea lui. TOŢI SUNT MIJLOCITORI ÎNTRE PRODUCĂTOR şi CONSUMATOR, iar datorită acestei mijlociri, PRODUCĂTORUL CAPĂTĂ PREŢUL CEL MAI MIC POSIBIL, consumatorului i se cere CEL MAI MARE POSIBIL şi din această diferenţă, din care cei doi membri de căpetenie ai tranzacţiunii NU AU NICI UN FOLOS, ci PIERDERE, MII şi iarăşi MII de paraziţi sociali trăiesc".

Deschideţi domnilor cărţile lui Eminescu.

Pentru că – cine ştie – veţi pricepe ceva din teoria fiscalităţii!

Ion ICONOMISTU'

Efemeride

(II) Moş Crăciun

* Moş Crăciun, în noaptea marilor speranţe aduce celor doi băieţi daruri; unul primeşte un superb tren electric în timp ce lângă ghetuţele celuilalt o balegă de cal.

Primul îşi priveşte cu tristeţe trenul şi la întrebările celor din jur explică: da, este frumos dar, ştii, te joci cu el şi se strică...

(continuare în pag. 5)

Ion ICONOMISTU'

Goana după fuziuni, absorbţii şi alte aberaţii

Intraţi în linie dreaptă, nesiguri pe ceea ce le poate pielea şi mai ales mintea, cu aproape jumătate dintre cei cu drept de vot incerţi, nehotărâţi sau decişi să nu se ducă la urne, zăpăciţi din pricina noianului de sondaje de opinie, parte păcăleli, parte adevăruri, cele zece partide, partiduţe şi alte coterii încearcă să se adune, să se unească - chit că în spatele zâmbetelor de azi se află rânjetele de mâine - aşa cum se petrec lucrurile cu actuala coaliţie care stă pe marginea drumului şi-şi plânge râsul de-astă vară.

Ceilalţi, aşa zisa opoziţie, îşi ascute dinţii amenințându-şi actualii adversari cu locuri la răcoare pentru isprăvile tâlhăreşti ce li se vor imputa, inventa sau scoate la iveală, mâine când şatra olteniţeanulu îşi va abandona ştiutele corturi pentru palatul regal de la Cotroceni şi de aiurea.

Nici unul, absolut nici unul nu spune o vorbă despre ce vor face spre binele celor mărunţi care de peste 50 de ani aşteaptă şi altceva decât minciuni, aranjamente, cheltuieli nesăbuite şi „coaliţii" care toate nu ţintesc decât instaurarea a ceea ce Eminescu numea, cu o vorbă nemţească RAUBSYSTEM într-un RAUB STAAT - adică un sistem tâlhăresc într-un stat condus de briganzi.

Nu-i semnificativ că nici nu a trecut luna de la instalarea noilor primari şi aflăm că unul - de la pedesereaua fără perdea a lui Iliescu-Mironov-Năstase şi-a tras o primă de 12 milioane de lei, iar în timp ce marinarul lui Roman a instaurat o stare de spirit în primăria capitalei care-l va ajuta, nespus, să-şi justifice neîmplinirea promisiunilor cu ajutorul cărora a ajuns primar nu prin meritele sale ci, mai ales prin absenţa unor adversari credibili. Iar dup[2 ani de la alegeri se petrece ceva extraordinar: desfiinţarea consiliului municipal din cauză de corupţie!

Oare merită să cercetăm de ce s-a ajuns aici?

„Cea mai comică noţiune românească - ne învaţă Eminescu, e MOFTUL - antiteză neîmpăcată şi în sine atât de ridicolă dintre apartenenţa exterioară şi fondul intern. Cel mai antitetic şi mai comic caracter este „moftangiul". Tartuffe e moftangiu. Şi el este prezent printre noi - prezenţă multiplă - începând cu Iliescu şi terminând cu piţigoi şi alte păsări ciripitoare care, precum cucul, şi-au răspândit ouăle şi plozii prin toate partidele politice. Toţi suspină pentru patrie cu fizionomia cea mai plângătoare din lume şi toţi nu vor binele ei ci numai posturile acesteia.

Luptele de partidă din România sunt ca orice luptă pentru existenţă şi pentru pâinea cea de toate zilele; şi acea pâine e condeiul biroului din cancelaria primăriei, parlamentului sau biciul subprefectului după care umblă masele tuturor partidelor.

„Părerea mea - în continuare citâm din Eminescu - în care nu oblig pe nimeni să creadă e că politica ce se face azi în România şi dintr-o parte şi dintr-alta, e o politică necoaptă căci pentru adevărata şi deplina înţelegere a instituţiilor noastre de azi ne trebuie o generaţie ce avem de a o creşte de-acum înainte. Eu, las lumea ce merge deja ca să meargă cum îi place Dumisale - misiunea oamenilor ce vor din adâncul lor binele ţării, e creştere morală a generaţiei tinere şi a generaţiei ce va veni. Nu caut adepţi la ideea cea dintâi, dar la cea de a doua sufletul meu ţine cum ţine la el însuşi.

Pentru că - citându-l pa Montlambert - e timpul ca oamenii de stat să ajungă la cunoştinţa că pofta generală şi nemăsurată după funcţiile statului este cea mai rea din toate bolile sociale. Ea răspândeşte în corpul naţiunii un spirit servil şi venal, ceea ce nu exclude nici la cei mai bine căpătuiţi spiritul de partid şi anarhia. Acest sistem creează o oştire de muritori de foame, capabili de orice nebunie, când cred că prin aceasta se stâmpără apetitul lor şi buni de cele mai ordinare lucruri îndată ce foamea a fost stâmpărată.

O naţiune de vânători de funcţii - este cea mai josnică naţiune: nu există umilire în lume pe care să nu fie capabil să o suporte."

Nu cumva aceste-s, parţial, explicaţiile pricinilor ce ne-au adus aici? Nu cumva Convenţia şi-a pierdut electorii - care au găsit calea socotită de ei cea mai corectă - să nu se ducă la vot, manifestându-şi, astfel, dispreţul şi pentru aşa zişii opozanţi - pentru că nici contractul cu România, nici primarul ales Ciorbea, nici primarii membri ai partidului ţărănesc nu şi-au împlinit promisiunile ?

Nu cumva explicaţia eşecului domnului Chiriţă se află şi în propriile lui acţiuni dar şi în contaminarea infecţioasă a tuturor celorlalte comportări ale primarilor ţărănişti?

Nu ar trebui să ni se spună doar cât au costat aceste alegeri, ci mai ales de unde s-au luat banii cheltuiţi pe aşa zisa „campanie electorală" şi în ce condiţii au fost obţinuti?

Scuza că nu s-au putu realiza promisiunile din 1966 pentru că electoratul nu a dat atunci convenţiei 51% din voturi nu este acceptabilă: dacă nu ai mijloacele necesare nu te duci la război.

Stai acasă, te pregăteşti, te înarmezi şi succesul va fi rezultatul acestor acţiuni cu condiţia să dispui de o doză minimă de inteligenţă.

Te pomeneşti că asta a fi lipsit?

Există dovezi multiple în ce priveşte cantitatea redusă a acestui ingredient: - coaliţie care aminteşte de asociaţia dintre broască, rac, capră, porc şi scorpion; deturnarea unui primar ales pentru a deveni prim-ministru nepregătit şi, mai ales, nesusţinut, crize politice îndelungate din pricina algoritmului ciolănesc; legi majore care au zăcut nefinalizate; selectarea elementelor puse să conducă treburile obşteşti fără să se ţină seamă de trecutul lor,

(continuare în pag. 12)

Paul Spiru Michail

După 12 ani!

„Aşa cum voi face întotdeauna când e vorba de apărarea unui mare principiu, dragul meu d' Herbley. Regii nu pot fi puternici decât prin nobilime iar nobilimea nu poate fi puternică decât prin regi. Să sprijinim din monarhiile, fiindcă astfel ne sprijinim pe noi înşine (Athos către Aramis *„După 20 de ani"* Alexandre Dumas, tatăl, vol. I, pag. 314).

Iată sicretul! Sunt destui ani de când m-am înhămat, în fapt, să particip, dacă nu să „fac" istorie. Ca băieţii din motto, ca alţii de acelaşi gen. Dar cum să faci istorie dacă nu eşti pe listă? Vrei tu să faci... dar ai învoire de la Poliţie? Te-a selectat cineva? Între 16 şi 18 ani te-a contactat cineva, te-au testat, „bătrânii" te-au pus pe listă ca pe un viitor om care „trezeşte mari speranţe"? Dacă nu atunci nu există speranţă. Căci nu te arunci ca berbecul şi te pui în faţă şi gata lumea o ia după tine, îi răstoarnă pe puternicii din funcţie şi în locul lor te aşează pe tine şi tu, atunci, reformezi totul şi toţi sunt de acord cu reformele tale, cu organizarea lumii după capul tău. Iisus a fost răstignit, a înviat şi apoi ucenicii au răspândit vestea cea bună. Majorităţii muritorilor, totuşi, nu le vine la socoteală o astfel de „soartă". Vor glorie şi avere şi trai bun de la vârsta de când deschid ochii şi până la sfârşitul vieţii. Şi acest sfârşit n-ar vrea să fie nici odată al lor şi nici nu-l cred că va fi sau îi va privi pe ei. Dacă totuşi va fi ar dori ca el să fie cât mai rapid şi cât mai fără chinuri. Astăzi regii nu mai sunt puternici. Mai toţi din cei care mai sunt încă pe tron nu conduc treburile propriei naţiuni. Au un rol de reprezentare. Simple marionete. Nobilii la fel. Principiile la fel, loialitatea faţă de ele tot aşa. Pe vremea când trăiau eroii lui Dumas – tatăl lucrurile nu erau aşa. Regele era rege, nobilul nobil şi sluga era slugă. Şi azi este tot astfel... dar mai altfel. Tipul cu bani este „nobil". Şi cine are bani, cine conduce? Ei, aici este meşcheria... Nu este voie să spui, nici să faci o statistică. Cred că pe vremea lui Athos se ştia: sunt atâţia nobili (de la cel mai mărunt la cel mai mare în rang). Menirea lor era să-l slujească pe rege, ţara adică. Şi erau francezi în Franţa, nemţi în Germania etc. Azi nimeni nu ar îndrăzni să facă o statistică a „nobililor" finanţei şi cu atât mai puţin să le indice şi etnia. Asta ar însemna „rasism" şi în cazul extrem „antisemitism" şi... caz de puşcărie, cod penal, amendă, oprobiul ziarelor coordonate de „nobilii" noii epoci. Mai fă ceva dacă poţi. Nu vei putea trage spada să-ţi aperi onoarea. Nu mai există purtători de arme. Toţi sunt sclavi şi dezarmaţi. Nimeni nu mai poartă arme cu care să-şi apere onoarea, demnitatea şi cuvântul, libertatea şi dreptul la opiniei, dreptul la principii. Există numai „clasa internaţională superpusă", care-şi declară o identitate etnică falsă în fiecare ţară şi masa condusă de sclavi moderni de diferite etnii de data asta cu o identitate precisă (**G. UR.**)

(urmare din pag. 3)

Efemeride
(II) Moş Crăciun

Fratele lui clocotea de bucurie.

Ce ţi-a adus Moş Crăciun?

Un cal superb...

Cum aşa – aici nu-i decât o balegă.

Da. Ştiu. S-a dus doar să facă galopul de dimineaţă şi-l aştept.

* Iar Cioran povestea – dacă memoria mă ajută – că într-o zi de primăvară un orb, îşi cerşea, în van, obolul trecătorilor. La un moment dat aude paşi. Domnule, spune el, de azi dimineaţă stau aici şi nimeni nu mi-a dat nimic.

Domnul era un pictor sau un poet. La fel de sărac.

Nu am nici un ban. Dar voi încerca să fac ceva pentru tine. Orbul nu a văzut ce i-a făcut. Dar curând toţi trecătorii aruncau câte ceva în pălăria lui. O ploaie de bănuţi cum nu mai văzuse. Intrigat întrebă un trecător – „ce scrie pe pancarta mea".

- Este prima zi de primăvară şi eu nu o văd.

Nu credeţi că e o bună lecţie pentru oamenii politici?

* Ce valori morale mai păstrează satul românesc azi, este întrebat monahul de la Rohia?

- Mai păstrează unele valori deşi se prezintă şi el grav contaminat şi corupt. Dovadă această declaraţie a unei bătrâne a maramureşene, la Surdeşti, lângă biserică: cu ce câştigăm, cu ce ni se dă, cu ce furăm, cu ce pică, ne descurcăm. Teribil răspuns care arată cât de jos am coborât, în cât de adânci straturi a pătruns spiritul şmecheresc.

* Triumful fariseimului în veacul secolul ce s-a scurs îl asigură partidele politice care proclamă doctrina egalităţii absolute a oamenilor dar înfiinţează şi menţin magazine de aprovizionare cu circuit închis (**N. S.**)

* Soluţia în faţa injustiţiilor e una singură: eroismul. Să nu taci, să vorbeşti, să lupţi, să te afli în treabă. (Să nu-ţi vezi de treburile tale ci de treaba dreptăţii, care-i adevărata treabă a fiecăruia). Restul e barbarism, spaimă, nimicnicie. Nu ţine nici o scuză, nici o explicaţie (**N. S**).

Democraţie prin intermediari

Democraţia prin intermediari, sau indirectă sau reprezentativă se ştie că împuterniceşte un anumit număr de oameni – de obicei numiţi şi nu aleşi – să facă, în numele electoratului o serie de gesturi, fapte şi isprăvi despre care nu vor da niciodată socoteala deoarece, se spune că această dare de seamă se sancţionează odată la patru ani prin aşa zisele alegeri.

„Aşa zis" – pentru că în afara fraudelor – (se ştie, de la Stalin – şi toţi politicieni români de azi sunt elevii acestuia – că nu contează cine votează ci doar cine numără) – electoratul nu-i ştia pe cei ce-l vor reprezenta, care vor promova – dar, cel mai adesea îi vor compromite viitorul.

Dacă putem tolera să se îmbogăţească în numele nostru, să se îmbete pe banii noştri, să frecventeze sex-clubul lui Costică claustrofobul sau să călătorească pe banii ţării de-a lungul şi de-a latul lumii, credem că ar trebui să existe şi domenii în care alesul să ne ceară şi nouă părerea: fie printr-un referendum, fie printr-un sondaj de opinie sau prin consultarea unor instituţii adecvate.

Citesc de pildă în CAŢAVENCU că academicianul a împărţit banii culturii unor murături din vechea gospodărie de partid ale căror producţii nu sufereau nici pe vremea aia de cine ştie ce aprecieri. Printre aceştia s-ar afla Ion Dodu Bălan, Ion Brad, Vasile Băran, unul dintre ei membru plin în ultimii zece ani ai C. C. al PCR – sau Nicolae Dragoş şi alţi Neacşu.

Nu era mai corect ca să fim întrebaţi noi – cei care PLĂTIM – ce dorim să avem, pe cine să scoatem în faţă şi cui sa-i dăm?, aparent mai ieftin – pentru că, oricum ar fi, inechitatea se menţine: plătesc toţi dar beneficiază puţini.

Există cărţi fundamentale care au dispărut nu doar din librării şi anticariate – ci şi din casele oamenilor pentru că au fost distruse de pogromurile antiromâneşti organizate de marii oameni de cultură ai anilor comunişti – Chişnevschi, Răutu, Novicov, Pleşiţă, Teohari, şi alţi Paukeri sau Nicolski.

Printre aceste cărţi se afla şi *Enciclopedia României* din care au apărut, între 1938 – 1944, 4 volume – şi care ar trebui reeditată fiind un document de referinţă scrisă de adevăraţi cărturari. Este necesar să aflăm ce s-a întâmplat cu cele două volume – care ar fi trebuit să încoroneze această operă majoră. Dacă s-au scris unde se află manuscrisele, cine erau autorii sau, precum frecvent în istoria noastră, construcţia a rămas neterminată; nu ar trebui retipărite cele zece volume pentru care Iuliu Zanne a primit premiul academiei în 1901 – PROVERBELE ROMÂNILOR – din care miniştrii şi aghiotanţii lor ar trebui să înveţe pe de rost anumite capitole; dar şi manuscrisele existente în depozitele „Muzeului român de literatură" şi, ce se mai găseşte, pe ici pe acolo şi anume în sertarele bine păzite ale fostei securităţi.

Lista poate continua: de ce Japonia să-i tipărească opera integrală a lui Mircea Eliade iar noi să ne mulţumim cu ediţii incomplete, unele pline de greşeli tipografice, altele trunchiate; sau de ce să nu există un juriu independent politic care să acorde susţineri financiare debutanţilor, celor cu opere controversate, sau cele scrise dar netipărite pentru că nu a fost pe placul comuniştilor.

Noi îl înţelegem pe domnul ministru dar să înţeleagă şi dânsul că BANII NE APARŢIN şi că dânsul este obligat să ne dea socoteală nouă, cei care-l plătim!

Dar în afara sprijinului acordat tipăririi cărţilor – în aşa fel încât să devină – cum ar zice marxiştii ce conduc azi ţara – „ bun al întregului popor" – este necesar un set de măsuri care să faciliteze viaţa creatorilor, să-i ajute pe consumatori să dispună de biblioteci publice accesibile, cu secţii de împrumut, cu spaţii de lectură separate – pentru copii, pentru cercetători sau pentru cei care vin acolo pentru mai buna petrecere a timpului în care cartea să intre a doua zi după ce a fost scoasă în vânzare şi să ajungă pe raftul noutăţilor după cel mult 7 zile, biblioteci conduse de oameni pricepuţi şi răsplătiţi în funcţie de calitatea activităţii lor.

Aceste biblioteci vor fi sponsorizate de cititorii lor (pentru că fiecare va trebui să plătească o sumă modestă, foarte modestă din venitul lui – (se ştie, că toate fluviile cresc din picăturile izvoarelor) – de editori, de cei care au mai mult decât le trebuie sau chiar din amenzile date celor care încalcă legile culturale ele ţării – (de pildă cine vrea să-şi pună nume străinesc la magazinul din „târgul cucului" – liber să o facă – dar pentru asta va plăti o taxă „culturală" destinată „cărţii" şi „limbii"; de asemenea cine trebuie să fie spitalizat pentru că l-a călcat tramvaiul fiind el beat trebuie să-şi plătească cheltuielile de spitalizare dar şi o amendă destinată culturii – dat fiind că numai aşa s-ar putea ajunge la reducerea comportărilor criminale). Aceleaşi amenzi ar trebui să sancţioneze parlamentarii care nu ştiu vorbii româneşte – pentru că cine vorbeşte prost gândeşte şi mai prost; posturile de radioşi televiziune care încalcă reguli de bun simţ etc.

În locul „indicaţilor de stat şi de partid" administrate de ministerul culturii şi culturnicii săi credem că ar fi mai bine ca toţi cei care au o lucrare pe care ei socot demnă de a fi tipărită să o prezinte unor jurii ad - hoc care să decidă cui se vor da banii destinaţi acestei acţiuni.

Şi, în fine – deşi domeniul este insuficient investigat, azi, dat fiind absenţa timp de 50 de ani şi mai bine atât a cărţilor supuse „pogromului antiromânesc" şi întemniţării cărţilor fondul de carte din România este sărăcit- atât în ce priveşte producţia naţională cât şi importante cărţii din

sep. 2001.

(continuare în pag. 14)

Neo-observator cultural.

Mondializarea (I)

Sau globalizarea are, şi primul ei martir: un tânăr italian de 22 de ani a fost împuşcat de unul dintre „carabinierii" care-i păzeau pe cei 7 plus unu - acest unu fiind domnul Putin - întruniţi într-un port al Mediteranei - genova - pentru a pune la cale - spun ei bunăstarea lumii în timp ce tabăra adversă - printre care s-a aflat şi cel ucis - susţine că se pune la cale extinderea unui sistem de sărăcie a celor săraci pe spinarea cărora se îmbogăţesc cei bogaţi.

După fiecare întâlnire de acest fel căreia i se spune cu o vorbă anglo-saxonă – summit - bilanţul este acelaşi: distrugeri materiale, arestări, porţia rituală de apă, gaze şi bastoane, la care se adaugă un comunicat din care reiese că se va da, se va face, şi ne vom întâlni pentru o nouă confruntare data viitoare.

Termenii discuţiilor sunt prost definiţi, rău înţeleşi şi folosiţi anapoda; chiar atunci când cerând părerile experţilor - printre care şi organizatorul forumului de la Davos - afli că fiecare are definiţia lui.

Asupra unui singur lucru sunt însă toţi de acord: mondializarea ar fi ceva care în fiecare zi implică un număr crescând de sectoare, ţări şi populaţii; şi toţi afirmă că, indiferent de faptul că vor fi şi victime, întreprinderile şi consumatorii vor ieşi în câştig.

Să nu căutaţi cele două cuvinte în dicţionarele româneşti înainte de 1990 deşi mondializarea este atestată din 1953 - şi ar însemna pentru Robert - „răspândire în toată lumea" în timp ce globalizarea înscrisa la „starea civilă" a dicţionarelor în 1965 ar însemna: „a lua sau prezenta ceva în bloc".

Adepţii mondializării pleacă de la următorul postulat: economia de piaţă s-a impus, în întreaga lume, ca singurul model de dezvoltare la care se adaugă următoarele constatări: avântul tehnologiilor, scăderea preţului transporturilor şi comunicaţiei, acces facil la capitaluri, pătrunderea ţărilor sărace în jocul internaţional al comerţului.

Concluzia avocaţilor mondializării: s-a creat toate condiţiile pentru a deveni, toţi mai bogaţi dar asta este nevoie să promovăm deschiderea porţilor economice, să accentuăm schimburile între naţiuni - să renunţăm la protecţionism, subvenţii sau alte piedici artificiale.

Veţi spune - şi pe bună dreptate - că nu-i vorba de un fenomen nou pentru că de la „drumul mătăsii" care lega China de Europa şi până la Veneţia evului mediu, toţi trăiau din „mondializare".

Singurul lucru care s-a schimbat este amplitudinea fenomenului şi intrarea pe scenă, într-o competiţie uriaşă, mulţi jucători noi şi sectoare de activitate inexistente până nu de mult.

După ce în 1979 China redescoperă capitalismul intră în economia de piaţă peste un miliard de clienţi; concomitent 40% din investiţiile lumii sunt aspirate de imperiul roşu - (1996 = 1400 miliarde de franci fr.).

După 1990 odată cu prăbuşirea blocului sovietic şi renunţarea Indiei la autarhie mai intră în circuit încă un miliard şi jumătate de consumatori.

În ce priveşte sectoarele contaminate de „mondializare" în zece ani 65% din bogăţiile lumii - adică 16.000 miliarde de dolari (faţă de 4000 în 1987) s-au realizat în „economia mondializată".

Odată cu spargerea frontierelor imensului lagăr comunist - şi în ciuda măsurilor restrictive impuse de o parte şi de alta a vechii cortine de fier, s-au produs două evenimente convergente: explozia planetei financiare şi revoluţia din domeniul tehnicilor informaţionale.

În fiecare zi între 1500-2000 miliarde de dolari trec dintr-o mână în alta (de 600 de ori cât în 1973) demonstrând că avea dreptate William Greider care afirma în cartea s-a „O lume, gata sau nu" „Capitalul are aripi" că totul este facilitat de apariţia telefonului mobil, reţelei mondiale de ordinatoare, sateliţilor, internetului, etc.

Dar nu doar piaţa financiară a explodat; dar şi cea a muncii iar toate aceste „explozii" - ca toate exploziile - au şi efecte negative.

Dar să vedem care au fost consecinţele mondializării folosind cifrele ce ne sunt puse la dispoziţie de revista franceză Capital:

1. faţă de creşterea populaţiei, în decurs de 20 de ani, cu 39% produsul intern brut - mondial - (1995)- a atingând 27.687 miliarde de dolari - s-a încincit. (Beneficiari: Asia şi ţările deja bogate)

2. Dacă China ar atinge puterea de cumpărare a Portugaliei (ceea ce nu-i mare lucru) - atunci, pentru a satisface nevoile chinezilor în automobile - ar fi nevoie de producţia planetară pe 12 ani.

3. În 1995 schimburile comerciale au creat mai multe locuri de muncă de cât au distrus - dar acest lucru nu este valabil în toate sectoarele economice: delocalizările - adică închiderea unor întreprinderi în ţările cu salarii mari şi transferate unde salariile sunt mai mici (ceea ce explică, între altele, „boomul" din industria de confecţii din România) - au dus la pierderea locului de muncă bine plătit.

Pentru acest motiv mondializarea este asimilată cu „oroarea economică" care ne-ar aduce şomajul, ar elimina asistenţa socială şi aşa numitul „stat-providenţă", dar - din cele peste 3 milioane de şomeri ai Franţei de pildă numai 120.000-300.000 s-ar datora delocalizărilor, restul fiind determinat de „cursa" pentru mărirea productivităţii care ucide mai multe locuri de muncă - şi chiar meserii - de cât delocalizările. Ceea ce însă nu-i mângâie pe cei licenţiaţi dintr-un oraş care are deja 35% şomaj din forţa de muncă existentă!

(continuare în pag. 10)

Ion Economistu'

(urmare din nr. 54 – 55 / 2002)

Calvarul românilor strămutaţi din Cadrilater

Totuşi au fost situaţii când nici după un an acest lucru nu se înfăptuise. Astfel, în comunele Mihai Bravu şi Satu Nou „şeful sectorului de colonizare nu a putut să orânduiască până în aprilie 1942 repartizarea loturilor aferente coloniştilor" şi prefectul îi ordonă ca „de îndată comitetul agricol local să procedeze la completarea loturilor de pământ cuvenite refugiaţilor [28)].

Nu putem să nu menţionăm că în unele localităţi ale judeţului s-au făcut multe cazuri în repartizarea terenurilor şi caselor. Astfel, în comuna Principele Mihai (auzi, Nicolae Bălcescu; n. n.) secretarul sectorului de colonizare, I. M. Popescu, este reclamat pentru că „uşile şi ferestrele de la casele coloniştilor care au fost trimişi în Bucovina (sic!) s-au ridicat de el şi nu se ştie unde se găsesc" [29)]. Într-un alt document se arată că acelaşi I. M. Popescu acţiona în înţelegere cu şeful postului de jandarmi din comună şi cu agronomul plăşii Babadag, folosind cu toţii, în folos personal, pământurile date în devălmăşie (izlazurile) refugiaţilor şi arându-şi gratuit pământurile cu maşinile agricole ale statului. „Acest Popescu Ion a cerut la mulţi săteni să-i dea câte 500-1000 lei ca să le dea pământ din colonizări, posed declaraţii scrise. El personal are cca. 30 ha. semănate. Sunt coloniştii cărora li s-a dat câte 15 în loc de 10 ha." [30)], scrie preotul plăşii Babadag în nota sa informativă către prefect. În comuna Vintilă Brătianu (azi, Sălcioara; n. n.) inspectorul colonizărilor i-a atribuit preotului Chiorpec din localitate 30 ha. , „preot care se ocupă numai de agricultură" [31)]. În comuna Lunca inginerul Dia, şef de sector al colonizării, a dat unui refugiat numai 5 ha. în loc de 10 ha. , iar altora le-a dat mai puţin cu câte 1 ha. şi nu a acordat tuturor refugiaţilor loturile cuvenite [32)]. După ce inginerul Dia a fost suspendat din funcţie, probabil ca urmare a ilegalităţilor săvârşite, abuzurile au fost continuate de oamenii săi de încredere, Ion Cioplea şi Paraschiv Ene: primul era reclamat că a dat unuia 8 ha. „în parte" cu el, iar celălalt că a luat un cojoc de la un refugiat, ca să-i dea pământ şi că a primit brânză de la cei cărora le distribuia pământ [33)]. Şi în comuna Frecăţei abuzurile lui Dumitru Uţa, delegat al colonizărilor, erau nemulţumiri mari „de natură a contribui la tulburarea ordinei şi liniştei publice" [34)].

Iată, deci, că nici în mai 1944, când se petreceau aceste fapte, încă nu li se repartizaseră tuturor refugiaţilor lotul de 10 ha. cuvenit prin lege, iar abuzurile săvârşite de funcţionari de stat măreau suferinţa acestei populaţii care şi aşa era crunt lovită de soartă. Cu siguranţă că, dacă Mişcarea Legionară ar fi rămas la putere, ar fi fost stârpite di rădăcină asemenea abuzuri împotriva cărora s-a ridicat de la apariţia ei!

În iunie 1944, Legiunea de jandarmi Tulcea informează Prefectura că „o parte din coloniştii macedoneni din acest judeţ au părăsit localităţile şi au plecat în judeţul Ialomiţa sau alte regiunii lăsând în paragină terenurile care le-au fost destinate pentru cultură. Când li s-a atras atenţia de a nu lăsa terenurile nelucrate, ei s-au exprimat că, oriunde s-ar duce, statul este obligat să le pună la dispoziţie 10 ha. pământ" [35)]. Nu ştim ce s-a întâmplat cu aceşti oameni care şi-au părăsit locuinţele când Armata Roşie de pe frontul Iaşi-Chişinău puteau năvăli în inima ţării în orice clipă.

Românii strămutaţi din Sudul Dobrogei au trecut astfel prin mari suferinţe din vina celor de la conducerea României Mari, care n-au fost atunci capabili să-i păstreze sfintele hotare, e drept, în conjunctura internaţională deosebit de grea pentru ţara noastră.

Babadag, martie 1994

(Sfârşit)

prof. Ion ŞTEFAN

[28)] A. F. S. dos. 1475 / 1942 f. 40;
[29)] Idem f. 28;
[30)] Idem f. 84;
[31)] Idem f. 29;
[32)] A. F. S. Dos. 1724 / 1944 f. 2 – 5;
[33)] Idem f. 207 – 208;
[34)] Idem f. 203;
[35)] Dos. 1725 / 1944 f. 6.

Mondializarea (II)

Dacă este evident că fenomenul este ineluctabil, că - are efectele lui secundare nocive, că, orice am face, nu vom ieşi de sub influenţa lui doar prin lupte de stradă şi distrugeri de bunuri, nu am fi datori să stabilim ce este de făcut ?

Pentru că, în orice caz, trebuie să ne adaptăm economia noastră - şi aşa handicapată prin cei 50 de ani de imbecilizare comunistă, acestei schimbări planetare.

Suntem datori să rezolvăm problema unei echitabile repartiţii a bogăţiilor; da eliminarea sărăciei - dar nu, aşa cum o face „bunicuţa" cu bla-bla şi discuţii cu Chirovici la TVR; sistemele de asistenţă şi ocrotire socială trebuie schimbate în sensul unei mai mari flexibilităţi (nu se poate lua de la toată lumea în mod egal şi să se dea tuturor la fel de egal); cum s-ar putea reduce şomajul, să se accentueze nedreptatea; cum să învăţăm sindicatele că datoria lor nu este să menţină sub clopotul de sticlă al subvenţiilor întreprinderi în care se lucrează prost, se fură pe rupte şi sunt parazitate de aşa numite „firme" căpuşe şi să nu căutăm ţapi ispăşitori într-o mondializare despre care nu prea ştim mare lucru...

Pentru a ajunge la soluţii suntem datori să începem cu abecedarul noii ordini economice mondiale pentru că - şi în acest domeniu - ca în toate celelalte „la început a fost cuvântul".

Aşadar:

ABB este sigla unei companii „fără cultură naţională dominantă" rezultanta asocierii dintre suedeza ASEA şi Brown Boveri elevetian al cărei sediu se află la Zurich (170 de persoane) în timp ce 20.000 de salariaţi lucrează în restul lumii.

Din 1989 a înfiinţat peste 40 de „joint-venture" în Europa de est - creând acolo 25000 de locuri de muncă şi suprimând concomitent peste 40.000 din Europa şi Statele Unite.

BANCA MONDIALĂ cunoscută şi sub numele de BIRD (Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare) - există din 1944 şi finanţează programe de dezvoltare în 180 de ţări cheltuind 115 miliarde de franci pe an.

China intrată în capitalism în 1972, cu 1,2 miliarde de potenţiali consumatori, paradisul „delocalizărilor" (vezi mai jos) pentru că salariul de 1,30 fr. pe oră este de douăzeci de ori mai mic decât salariul minim din Franţa.

În 1995 40% din investiţiile străine pe întreaga planetă au mers în China iar nevoile în investiţii în infrastructură rămân colosale.

Experţii afirmă că sloganul lansat de adversarii mondializării - „globalizarea ucide locurile de muncă" nu este unul realist pentru că mondializarea nu are decât un factor minor în ce priveşte şomajul.

Coca Cola, cea mai mondializată întreprindere – prezentă în peste 200 de state, produce la Atlanta, în cele 4 bunkere, concentratul de Coca Cola în timp ce toate celelalte operaţii sunt controlate direct. În 15 ani valoarea la bursă a acţiunilor Coca Cola a crescut de 33 de ori !

DECOLALIZAREA definită de noi în prima parte a acestui text înseamnă transferul dintr-o ţară cu salarii mari într-una cu salarii mici a producţiei de articole destinate consumatorilor din ţările bogate. Acţiunea a început prin 1970 şi este în continuă dezvoltare şi extindere.

PIEŢE EMERGENTE sinonim pentru „ţări în curs de dezvoltare" care, profitând de liberalizarea capitalurilor, de scăderea barierelor vamale şi delocalizări s-au înscris pe o curbă ascendentă (cca 50 de naţiuni au reuşit decolarea economică).

FMI creat în 1944 la Bretton Woods - ar fi trebuit să fie paznicul sistemului de paritäţi fixate după flotarea generală a monezilor - din 1973.

Astăzi Fondul Monetar Internaţional ajută - prin credite - ţările cu mari deficite externe cu condiţia ca cei ajutaţi să adopte anumite măsuri economice cunoscute sub numele de „consensul de la Washington": asanare bugetară, privatizare, liberalizarea mişcării capitalurilor, reducerea cheltuielilor publice.

Fonduri de pensie: organisme publice sau private însărcinate să gireze pensiile prin capitalizare devenind astfel operatori esenţiali pe pieţele în care ele fructifică banii depuşi de aderenţii lor - depăşind azi peste 10.000 de miliarde de dolari în toată lumea.

G 7 - azi plus 1 reprezintă cele 7 ţări cele mai industrializate din lume - Germania, Canada, Statele Unite, Franţa, Marea Britanie, Japonia, Italia, plus Rusia care se întâlnesc totdeauna însoţite de zgomotoase şi din ce în ce mai agresive proteste ale anti-mondializării iar uneori fără rezultate valoroase.

GATT de la cuvintele englezeşti care înseamnă Acordul general pentru tarife şi comerţ, devenit în 1994 OMC = organizaţia mondială pentru comerţ a cărui misiune este arbitrarea conflictelor economice dintre cei 128 de membri ai organizaţiei.

GLOBALIZAREA termen englezesc tradus în franceză prin „mondializare" a vrut iniţial, să însemne „internaţionalizarea întreprinderilor" dar azi înseamnă evoluţia în ansamblu a sistemului economic care face ca nimeni să nu mai pretindă existenţa unei izolări.

Internet s-a realizat la începutul anilor 90 prin crearea unei reţele planetare de ordinatoare prin care zeci de milioane de utilizatori - din care jumătate în Statele Unite - pot zilnic să „vorbească" sau să consulte diverse servicii multi-media - (ziare, biblioteci, staţii de radio, etc.).

MARXISM: lupta dintre Marx şi capitalism s-a sfârşit odată cu prăbuşirea zidului de la Berlin.

De atunci fostele democraţii populare au intrat în

(continuare în pag. 14)

Ion Iconomistu'

(urmare din pag. 7)

***(Mondializarea (I)...)** Mon - dializarea mai are un aşa numit „efect pervers": distruge, cel puţin în anumite ţări, (Franţa de pildă, dar nu numai), locuri de muncă „sub-calificate".

De unde două învăţăminte (Daniel Cohen: „Bogăţia lumii, sărăcia naţiunilor"):

a. tertiarizarea economiei - deci instruire şi educaţie;

b. se măreşte prăpastia dintre cei ce au o competenţă rară - sunt mai bine plătiţi şi se îmbogăţesc; ceilalţi, în competiţie cu salariaţii sub-plătiţi şi fără protecţie socială din ţările sărace - devin şi mai săraci (în Franţa 10% din cei bine pregătiţi câştigă de 7 ori mai mult decât 10% din cei săraci: în USA ecartamentul este de 1 la 9).

În sfârşit ultimul efect de acelaşi tip - întreprinderile se despart de politicile ţărilor din care provin, devin a-naţionale, cumpără, se mută, fac alianţe, cu o singură condiţie: la capătul acestor drumuri întortocheate să existe un câştig.

Pentru unii dintre analişti spaima de globalizare aminteşte alte „frici istorice": anul 1000, trenul cu aburi, războaiele mecanice de ţesut, într-un cuvânt, teama de progres.

Ne vom strădui să vedem dacă-i vorba doar de aşa ceva.

Dar un lucru este sigur: mondializarea lărgeşte debuşeurile economice ale lumii. De pildă, în viitorii ani, China va avea un consum de grâu cu 100 kg pe locuitor mai mare decât cel de azi, adică producţia pe 857 de ani a Uniunii Europene !

În ce priveşte întreprinderile: peste 40. 000 de firme din lume realizează peste 50% din cifra de afaceri în exterior (acum 20 de ani erau doar una sută).

Dacă România ar fi avut la cârma ei în ultimii 12 ani echipe bine pregătite profesional, cu ochii la viitorul ţării şi al copiilor ei, şi nu la viloaie şi conturi în bănci străine, conducători informaţi şi corect educaţi, ne-am fi implicat în lucrările de infrastructură din China care a cheltuit în ultimii 4 ani 660 miliarde fr. fr. pentru aşa ceva.

De unde să ştie un „dragomir" sau un „dolănescu" oarecare că într-o ţară în care venitul pe locuitor este între 1000-5000 de dolari dacă acest venit creşte cu 4% atunci „produsele industriale destinate marelui public" determină o creştere a cifrei de afaceri cu 25% ?

Sigur ne putem întreba cine câştigă şi cine pierde din acest proces - ineluctabil, credem noi, al mondializării şi ce ar trebui să facă o ţară aflată în grupa perdanţilor ?

În fiecare an - World Economic Forum - cu sediul la Geneva - stabileşte clasamentul statelor celor mai competitive în funcţie de următoarele criterii: capacitatea de a atrage capitaluri internaţionale şi de a crea valoarea adăugată. Pe primul loc se află Singapore, pe 3 Statele Unite în timp de Franţa pe locul 23. În ce priveşte România ea se află undeva, în zarea codaşilor cam la acelaşi nivel cu deţinătorii recordurilor în corupţie.

Deşi nu am avut până acum nici o defilare cu drapelele anarhiştilor, portretele lui Mao sau cele comuniste comportamentele clasei muncitoare din România se înscrie în cel al anti - mondializării; au existat şi victime; au existat şi distrugeri de bunuri ca la Genova şi ocuparea drumurilor publice, au existat şi cafturi cu proprietarii întreprinderilor privatizate; au existat şi asasinate.

Iar alegerile din 2000 au dat ceea ce au dat pentru că electorii - acea parte relativ redusă din poporul român care s-a dus la urne, au sperat că se va renunţa la toate acele acţiuni care merg în favoarea mondializării şi împotriva menţinerii acelui regim politici şi economic în care „noi ne făceam că muncim iar ei se făceau că ne plătesc" iar restul îl luam, îl furam sau îl păcăleam.

La întrebările reale şi problemele pentru care sunt necesare soluţii - şi nu palavre - până acum nici unul dintre partidele care doresc puterea nu au vorbit ? De ce ?

Maxime şi aforisme dulci...

* **V**alorile sunt tăcute, modeste şi nu se lasă descoperite decât celui ce le caută cu afecţiune prin muncă stăruitoare ca să le fructifice punându-le cu generozitate în slujba unei vieţi mei bune;

* **Î**nţelepciunea, ca şi răbdarea, nu este niciodată agresivă;

* **V**ai de cap, când picioarele sunt strâmbe!

* **C**ine are sentimentul veşniciei simte că nu va muri niciodată;

* **A**gonisirea are totdeauna un scop, risipa e indiferentă;

* **P**uţin curaj şi o putere mică valorează mai mult decât o putere mare fără voinţă;

* **D**e gânduri şi de moarte nu poate scăpa;

* **T**ăcerile sunt de mai multe feluri;

* **D**isperarea nu are voinţă;

* **O**mul devine „Om" prin educaţie şi cultură;

* **T**impul e alternare între lumină şi întuneric;

* **I**ubirile mari sunt totdeauna tăcute;

* **Î**nainte de a fi auzit şi văzut ceva, scriitorul se aude şi se vedea pe sine;

* **D**upă glorie încep bârfele, după înfrângeri compătimirea;

* **T**eama e laşă ori agresivă, instinctivă; calmul e curaj, stăpânire de sine şi raţiune;

* **O**noarea valorează mai mult decât succesul nemeritat;

* **L**iniştea o suportăm mai greu decât furtuna.

Simion GIURGECA

Despre NATO:

NU-I SUFICIENT SĂ ŢI SE DESCHIDĂ POARTA
CA SĂ POŢI INTRA ÎN OGRADĂ

Mai ales dacă ograda se cheamă Uniunea Europeană iar musafirii nu ştiu care-s regulile jocului. Şi ţări mai puţin nemurice decât România au intrat greu sau doar parţial şi se menţin dificil (Vezi Turcia şi Grecia).

Dar nici Anglia la a cărui cerere de aderare generalul de Gaulle, afirma în 1967, că „nu există o soluţie facilă şi intrarea, pur şi simplu, nu este nici pură, nici simplă", - şi de aceea nu a pătruns în comunitatea europeană la prima „strigare".

(Să nu ne imaginăm că serviciile secrete ale Uniunii europene nu ştiu ce aşi au în mânecă diverşi ilieşti, adrieni sau alţi *timofte*!)

Dar precum Angliei, atunci, „chestiunea centrală este cea a preţurilor agricole. Noi nu vom putea lăsa produsele să circule în mod liber atât timp cât nivelul preţurilor nu va fi comparabil cu ale noastre" – susţineau conducătorii Uniunii Europene.

Ori Anglia are azi cam 2% din populaţie ocupată în agricultură în timp ce noi avem ceva în jur de 40% din populaţie.

În ce priveşte problema monetară ea nu este rezolvată unanim nici azi în Uniune Europeană: Marea Britanie, electoratul ei, nu vrea să accepte „euro".

Dorinţa României de a intra în structurile Europei Unite şi Alianţei Atlantice întâlneşte o serie de necunoscute a căror definiţie – chiar dacă va fi existând în cancelariile Vestului ne sunt necunoscute nouă, oamenilor de rând, care vom avea de plătit toate oalele sparte ale celor 12 ani de corupţe, minciună şi violenţă (pentru că a face o lege organică azi şi a veni mâine cu o ordonanţă de urgenţă ca să o schimbi, tot violenţă se cheamă) – fără a avea certitudinea că ne va fi mai bine, nouă; nu nepoţilor noştri. Cum ne promiteau comuniştii.

Dar în afara intenţiilor reale ale conducătorilor politici ai României şi mai important decât acestea este dacă FIECARE ROMÂN ŞTIE, DESPRE CE ÎNSEAMNĂ UNIUNEA EUROPEANĂ?

Întrebarea pe care şi-o punea generalul de Gaulle în legătură cu englezii ni se poate aplica şi nouă: „cum să conciliem românii – aşa cum sunt – cu Uniunea Europeană aşa cum este? Într-o zi, poate românii – vor atinge punctul intrării în Piaţa Comună. Dar, în mod vizibil, NU SE AFLĂ ACOLO: asta atât în ce priveşte agricultura, mişcarea capitalurilor, chestiunea monetară, inflaţia, corupţia, minciuna şi, mai ales, dependenţa, mai mult sau mai puţin ascunsă faţă de URSS, adică Rusia".

Chestiunea politică este foarte serioasă pentru că aşa cum spunea G. Bidault „Anglia nu este niciodată independentă faţă de statele Unite mai mut de 15 zile".

Dar România faţă de Rusia?

În ce priveşte politica generalul afirma că ea a fost la baza întreprinderii europene: era vorba de a rezolva în primul rând interesele economice apoi de a trece la cele politice.

Dar pentru asta ar trebui să ştim dacă mai suntem sau nu înhămaţi la interesele Rusiei.

Asta trebuie să AFLĂM DE LA CONDUCĂTORII NOŞTRI – cei de azi care sunt şi cei de alaltăieri dar şi de la cei de ieri.

În schimb noi avem datoria să-i învăţăm şi să-i educăm pe cei care vor plăti toate poliţele aşa cum au plătit şi războiul pierdut dar mai ales cei de peste 50 de ani de pace ruşinoasă şi păguboasă.

Pentru că altfel intrarea noastră – şi nu numai – ar duce la „naşterea a altceva decât Uniunea Europeană de azi". Iar România trebuie să facă într-un viitor încă incert, ceea ce este necesar pentru a fi primită.

Acest necesar depinde însă de majoritatea cetăţenilor acestei ţări – indiferent etnia, ocupaţia, speranţele sau malversaţiile ce s-ar fi strecurat printre noi.

Continuă să fie adevărat şi azi avertismentul generalului: „Ruşii vor accepta toate astea fără să se mişte"?

În ce ne priveşte concluziile generalului ni se potrivesc ca o mănuşă: „Cuvântul este acum al românilor. Vom vedea dacă vor face efortul necesar pentru a-şi putea susţine candidatura. Mă îndoiesc. Mă tem că situaţia lor generală se va degrada. În orice caz atât timp cât va rămâne la putere PDSR (partidul laburist în Anglia) – atunci când vorbea de Gaulle – nu vor ieşi din marasmul actual decât dacă un guvern conservator cu totul nou va lua frânele în mână".

În ce ne priveşte pe noi, *Buna Vestire*, ne-am propus să punem la dispoziţia cititorilor ceea ce a lipsit cu totul în aceşti ani: o informaţie corectă, inteligibilă, coerentă; un electorat nu poate fi chemat la un referendum decât după ce s-a va spus despre ce este vorba; pentru toate acestea şi mai multe altele, avem idei, avem o metodologie schiţată, ştim ce trebuie să facem.

Dar cu o formulă celebră – care aparţine lui Einstein, dacă vrei să reuşeşti trebuie să ai idei, să munceşti, să ai imaginaţie şi mai presus de orice să-ţi ţii gura!

mai, 2001.

Tacitus jr.

(urmare din pag. 1)

* **(Raportul...)** instaurăm disciplina; să jucăm pe cartea ofensivei şi nu a apărării: dacă adversarul te blochează deschide un alt front; să reformulăm dezbaterea pentru a nu juca după regulile lor şi să nu uiţi că „atunci când ai a guverna o ţară este ca şi cum ai frige un peşte mic: îl strici dacă îl tot împingi!"

De pildă, nu-i treaba primului ministru să se ocupe de magazinele cu vechituri (decât dacă are la dispoziţie la preţuri cu 5% mai mici magazine de tipul Stefanelli sau new look); nici să rezolve câinii vagabonzi (dar nici să-i lase pe alţii să folosească mijloace imbecile) şi să nu uite că „de minimis non curat praetor !"

Şi, mai presus de orice, să fie cinstit cu electoratul.

Nu-i lăsa pe miniştri să vorbească ca să nu tacă. Să nu afirme precum unul mai ieri că indexarea de 4% a pensiilor menţine puterea de cumpărare - că o să vă bată Dumnezeu. (Deşi şeful dvs. este un agnostic - Dumnezeu există, ştie, nu uită şi nici nu iartă.)

Modul în care lucrează guvernul actual este anacronic şi păgubos: nici nu era de aşteptat altceva cu oameni ca Răzvănică, Rodicuţa, doctorul din comunicaţii, octăvel utecistul, Cati şi restul - mai toţi o apă şi-un pământ.

Trebuie de construit posibilităţi şi nu birocraţie ceea ce înseamnă sisteme în care oamenii să se ajute singuri; care transferă controlul guvernului în mâna indivizilor şi comunităţilor.

Dat fiind vă este aproape imposibil să rămâi toată viaţa în aceeaşi întreprindere trebuie să-i ajuţi pe oameni să se încadreze într-o formă de pregătire profesională continuă care să le permită să fie gata oricând să se lanseze în altă activitate.

Toate acestea costă şi de aceea David Osborne propune instituirea unui sistem denumit ISA - (individual skills accounts) - care, prin instituirea unor măsuri fiscale va pune la dispoziţia celui interesat bani pentru instruire, pregătire, ucenicie, asistenţă şi consultanţă.

Oricine poate obţine carta ISA şi cu ajutorul ei poate împrumuta banii necesari pregătirii; împrumutul va fi rambursat printr-o reţinere procentuală din venitul viitor; instituţiile care asigură educaţia prin acest sistem trebuie să-şi dovedească eficienţa prin procentajul absolvenţilor, al celor ce au primit locuri de muncă în domeniul în care s-au pregătit şi al ratei salariilor obţinute.

Toate informaţiile se obţin prin centre ad-hoc, biblioteci, chioşcuri pentru informaţii, etc.

Şi vă mai atrage atenţia asupra unui aspect - pe care-l semnalaţi şi Dvs în raportul publicat în august, birocraţia, în orice domeniu, este problemă şi nu soluţia.

În ce priveşte protecţia socială nu o mai lăsaţi pe mâna celor care nu ştiu despre ce este vorba pentru că ea trebuie să includă mai mulţi recipienţi - şi nu doar tinerii; să se combine mai multe programe şi nu doar asistarea familiilor cu mai mulţi copii; ţinta, să nu uităm, este plasarea într-un loc de muncă - pentru că aceasta-i cel mai eficient mod de a face protecţie socială; oamenii nu trebuie să mai primească bani pentru că nu muncesc şi de aceea orice organizaţie care plasează în muncă cu timp de lucru integral şi minim 4 luni un protejat social trebuie plătită.

Creaţi climatul necesar pentru apariţia IMM - urilor: este calea regală a eliminării şomajului şi apariţiei clasei de mijloc.

Până acum, domnule prim-ministru, românii nu cred că vreun guvern a lucrat pentru ei ci împotriva lor.

Ei sunt convinşi că aşa zisa elită care conduce ţara habar nu are ce înseamnă să creşti copii într-o lume în care scad salariile, se destramă familiile şi se dezintegrează valorile.

PS. - Este de la sine înţeles că sfaturile lui David Osborne nu se adresează doar acestui prim ministru ci tuturor celor ce se vor încumeta să-şi ia acest rol în serios.

Până acum - în 12 ani - aşa ceva nu s-a văzut!

(urmare din pag. 4)

* **(Goana...)** de pregătirea lor, de lucrurile pitite prin dosare, de calităţile lor psiho-fizice pentru că - citäm din nou din ms. 2261 - nu-i indiferent în virtutea cărui principiu se face această alegere:

„e ştiinţa de carte ? Vom avea o birocraţie cultă dar poate cam pedantă;

e onestitatea? Vom avea funcţionari oneşti şi de bun simţ căci aproape toţi oamenii oneşti au mult bun simţ?

e slugărnicia? Vom avea parte de ciocoi şi canalii;

e străinul? corupţie şi vicleşug."

Ignorarea acestor învăţături a determinat prăbuşirea coaliţiei şi discreditarea convenţiei democrate.

Să nu uităm că „fiecăruia-i dat de natură măsura de minte pe care a fost să o aibă. Educaţia poate să dezvolte puterile minţii existente, nu poate pune ceea ce nu-i."

Şi uite aşa s-a ajuns la menţinerea acelui RAUBSYSTEM care instaurat de comunişti a fost continuat cu mare folos pentru clica lui Iliescu şi preluat - cum se zice mai an, magistral de continuatorii lui.

Anul acesta

În mai 2002 se vor împlini 10 ani de la întemeierea, ca persoană juridică, a „Fundaţiei Buna Vestire" şi a primului buletin al acesteia – „Prezent!" Iniţiator şi fondator Simion Ghinea-Vrancea şi un grup de tineri. Dacă doriţi ca întreprinderea noastră să dureze – sprijiniţi-i dezvoltarea.

Schimbarea domnilor

Se pare că sondeurii aparţin „doctorului în comunicaţii" .

Ală cu „mişcaţi oglinda ca să-i fraierim pe fraieri".

Dânsul se află la capătul unei lese ţinută de faimoasa „ mână de fier" – despre care zice-se, se pricepe la case.

Amândoi, sigur, se pricep la utilizarea minciunii.

Pe creierul tuturor există o peliculă subţire – ca o gheaţă la început de sezon sau la sfârşit de iarnă – ce se sparge la primul contact cu soarele adevărului. Şi din ceea ce părea un peisaj cu politeţuri, şerbet cu apă rece şi cumsecădenie iese la iveală o mocirlă cu izme stătute, împuţite şi mucilaginoase ai căror strămoşi se află în învăţământul de partid, în relaţiile cu diverse kaghebeuri şi în comunismul tradiţional.

Din ghiveciul ideologic al celei mai criminale, odioase şi inumane organizaţii politice din istoria ştiută a lumii încep să ţâşnească lozincile ca înjurăturile din gura unui mârlan rătăcit printre îngeri. Mai ales când vreo lege, tocmită taman de ei, vine de la ia damigeana de la gură şi le tulbură huzurul în care au trăit peste 50 de ani pe bază de „dosar beton", în bună starea muncită de alţii.

Pentru că cel căruia i s-a furat totul lăsându-i familia pe stradă sau în gaura unui beci – vezi cazul Mircea Vulcănescu sau George Brătianu îndrăzneşte să-şi ceară – conform legii de ei votată – cea ce a fost de totdeauna al lui – un cadrist utecist – tavică şi numai ştiu cum ne vorbeşte despre „încălcarea bunului simţ"; pentru că regele Mihai, în baza aceleaşi legi solicită să i se dea ceea îi aparţine – aşa cum domnu spanu sau cea „cu mintea mică" – au luat înaintea tuturor – un alt „bică" din aceeaşi gaşcă, ne propune să facem un referendum şi că regele trebuie să plătească reparaţiile făcute după ce şi Peleşul şi, mai ales Branul, au fost lăsate de izbelişte şi jefuite de tăticii dânşilor.

Iar „doctorul în comunicăţii" trânteşte la comandă un sondaj ca să vadă tot românul că numai o minoritate este de acord cu LEGEA pe când majoritatea zice ba.

Dar atunci când le-aţi furat oamenilor avutul adunat prin strădania moşilor şi strămoşilor aţi făcut referendum stimabililor?

Dar atunci când le-aţi furat bănăţenilor libertatea, casele şi gospodăriile, şi i-aţi trimis în Bărăgan să-şi ia viaţa de la zero, v-a făcut „doctorul în comunicăţii" un dozaj de opinie?

Dar când a-ţi ucis, schingiuit, torturat sute de mii de oameni v-aţi gândit că va veni şi ziua „schimbării la faţă" a României?

Sau vă imaginaţi, precum vă învăţa Grunberg-Nicolski, că dacă aţi încălecat caii puterii veţi rămâne acolo până la sfârşitul veacului şi puţin după?

Şi vă veţi fi mirat, odată cu el, când exclama, că „cine se gândea în 1945 că se va întâmpla aşa ceva"?

Ei, uite că s-a întâmplat.

Şi veţi mai trece şi prin alte întâmplări pentru că nu daţi semne a fi învăţat ceva din trecutul pe care „Ady mână de fier", vă îndeamnă să-l lăsaţi în pace şi nici nu ştiţi a vă purta altfel decât atunci când eraţi „fii aleşi ai poporului".

În ce priveşte referendumul se vede treaba că nici aici nu ştiţi mare lucru – şi nici nu aţi fi avut de unde, pentru că pe vremea când organizaţi alegerile în cadrul partidului şi în afara lui – regula era stabilită de Stalin: „nu contează cine votează sau cu cine votează" ci totul depinde de cine numără. Iar vouă vă veneau „numerele" stabilite de „conducerea de stat şi de partid". Iar voi, credincioşi „liniei partidului" – care, se ştie că niciodată nu greşeşte, o urmaţi fără clintire indiferent cât de mult ar fi semănat cu „urmele lăsate de pişatul boului".

Asta aţi învăţat; cu asta aţi rămas; şi nu o să vă vindecaţi „cât îi hăul".

Dealtfel nu-i singurul domeniu în care v-aţi dat arama pe faţă.

Iată recentul raport al preşedintelui partidului, prim ministrul: 7 luni de activitate, 7 luni de risipă, birocraţie, corupţie, corupţie, prostie şi sărăcire.

Singura soluţie: tot „doctorul în comunicăţii" trebuie să aducă pe piaţă. Este cea pe care am întâlnit-o, cu mulţi ani în urmă, la un cadru mediu sanitar care, pentru a masca adevărata stare a bolnavilor nu le mai lua temperatura ci o punea din „burtă".

Cum termometrul stării de sănătate a ţării se mai află în puţinele ziare care nu au fost încă cumpărate atunci doctorul în comunicăţii are sarcina de „stat şi partid" să spargă termometrele!

La aşa conducători, aşa „reţete"!

Ce-i de făcut- v-ar fi întrebat unul dintre mentorii voştri – V.I. Lenin. Un singur răspuns: dat fiind că aţi adunat destui bani ca să trăiţi din belşug, voi şi odraslele voastre până la sfârşitul veacului, luaţi-vă domniţele şi lădiţele şi dat fiind că Dâmboviţa este navigabilă – VALEA!

Pentru că singura soluţie este „schimbarea domnilor".

În ciuda proverbului care spune că ar fi doar „bucuria nebunilor" – schimbarea domnilor NE-BUNI este salvarea ţării.

aug. 2001

Pavel M.

Anunţ

Ţinem să anunţăm cititorii că revista ar putea să-şi înceteze apariţia. Câteva sunt motivele: numerele din urmă au rămas la sediu neluate de către dvs. ; colaboratorii, pe mai departe, nu se conformează să ne trimită textele culese pe dischete; ne este din ce în ce mai greu să muncim doar câte un om la tehnoredactarea ei; tot mai puţini sunt colaboratorii cu materiale. Suficient? Nu!

(urmare din pag. 9)

* **(Mondializarea...(II))** economia mondială sub denumirea de „ţări în tranziţie" - un fel de a spune pentru că adaptarea lor la legile pieţii este un lucru foarte delicat. Unele dintre ele - Slovenia, Polonia, Ungaria par să opereze o reconversie rapidă; altele, Rusia, Bulgaria, Ucraina ca să nu mai vorbim de România o duc mai prost şi nici una nu a reuşit să reatingă indicii anilor 1989 - care, se ştie, erau dintre cei mai puţin credibili.

OCDE - s-a născut din OECE creată în 1948 pentru a gira planul Marshall. Cu sediul la Paris această Organizaţie de Cooperare şi Dezvoltare Economică încearcă să coordoneze politicile economice ale vestului la care s-au adăugat şi ţări din fostul bloc sovietic.

Odată învăţat abecedarul cei care vor să afle mai multe pot apela la bogata literatură care fie că ne pune în gardă contra primejdiilor mondializării - precum cartea semnată de Viviane Forrester „Onoarea Economică"; „Capcana Mondializării" - semnată de doi germani (Martin şi Schumann) sau cele ce laudă binefacerile fenomenului precum „Această lume care ne aşteaptă" (redactor şef la Le Monde, Erik Izaraelovici), „Concurenţa internaţională" şi „Echilibrul locurilor de muncă" (Vimont şi Fahri) şi mai ales, cartea citată mai sus scrisă de W. Greide „One World - Ready or Not" (O singură lume - fie că suntem gata sau nu).

Între negativişti şi pozitivişti se află un grup - ce, deşi în esenţă optimişti, analizează toate fenomenele sociale şi politice produse de mondializare într-un spirit mai polemic - precum Daniel Cohen - (Bogăţia lumii, sărăcia naţiunilor), „Inegalitatea lumii", semnată de P. N. Giraud sau lucrarea unuia din membrii primului Guvern Clinton, profesorul de economie R. Reich care susţine că economia mondializată - apărută în 1991, este o schimbare care, bună sau rea, este inevitabilă.

Dat fiind, însă, consecinţele numeroase, creatoare de bună stare, dar şi de tulburări sociale, este necesar ca mondializarea să fie analizată cu profesionalism şi să căutăm soluţii şi nu lozinci, să facem apel la o politică coerentă de integrare şi nu la marşuri completate cu incendieri de automobile sau spargeri de vitrine şi furturi de bunuri.

Despre aceste aspecte vom încerca să evaluăm diversele puncte de vedere, ale altora şi, cu modestia cuvenită, şi ale noastre.

---

* **Reînnoim** apelul, din numerele anterioare, de a ni se trimite materialele pe dischete – culese, corectate. Neaţi uşura munca de redactare şi tehnoredactare. Asemenea, atragem atenţia, celor interesaţi, că revista nu va mai putea supravieţui multă vreme dacă dvs. – cei care o primiţi – nu o veţi susţine financiar. Vă rugăm să „luaţi" măcar 90 – 95% din tiraj. În caz contrar, ne vedem obligaţi să-i sistăm apariţia o vreme **(Redactor şef).**

(urmare din pag. 6)

* **(Democraţie...)** import, este necesar o contribuţie adecvată din partea Ministerului Culturii la completarea zestrei bibliotecilor ţării cu o serie de cărţii absolut necesare.

Nu credem că am spus tot ceea ce ar fi trebuit spus pentru refacerea „ecologiei culturii româneşti"; aşişderea modului în care a fost distrus solul, subsolul şi a fost viciată atmosfera fizică şi morala ţării în cei 50 de ani de comunism, în acelaşi-i mod s-a alterat climatul intelectual din România.

Refacerea lui nu se poate, din nefericire, împlini cu aceiaşi activişti de partid şi ţârcovnici sau ţuţări de „stat şi de partid".

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Octavian TRIPA – vicepreşedinte;
Mioara SEICEANU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA
Publicist comentator: Doru MIHAIL
Redactor: George Alexandru URSA
Corector: Nicolae VEGA

Culegere texte: George Alexandru URSA, Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: George Alexandru URSA, Elena SORA.

Administraţia: 092/832293

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602